

‘Ik heb veel van die kinderen geleerd (foto

Marie Gauchez:

‘NIEMAND KAN ZICH VOORSTELLEN WAT EEN KIND OP DE VLUCHT MOET DOORSTAAN.’

Ruim vier maanden stage bij alleenstaande vluchtelingenkinderen in Athene waren voor Marie Gauchez het onvergetelijk sluitstuk van haar studie sociaal werk. In februari vertrok ze naar Griekenland, eind juni was ze weer in Merchtem. Volgende week vertrekt ze naar Gent om er criminologie te studeren. We vinden Marie op een zonnige dag in de tuin bij haar ouders. Al snel is duidelijk dat zij een enthousiaste spraakwaterval is die niet uitverteld geraakt over haar belevenissen. Ze leerde het *Home Project Athens* kennen dat in de Griekse hoofdstad 14 homes – shelters genaamd – voor onbegeleide minderjarigen heeft. Marie: ‘Sommige van hen zijn wezen, anderen verloren hun ouders tijdens de vlucht. Allemaal zijn ze zwaar getekend door onverwerkte trauma’s. Wij kunnen ons echt niet voorstellen wat die kinderen hebben doorstaan: geweld, wurgende onzekerheid, honger.

‘Hoe oud waren de kinderen met wie je werkte en waar kwamen ze vandaan?’

‘Ik stond samen met een multidisciplinair team in voor twaalf 6- tot 12-jarige meisjes en jongens, afkomstig uit veel verschillende landen: o.m. Afghanistan, Pakistan, Syrië, Congo... Sommigen waren ouder dan 12 jaar. Zij hadden van

mensensmokkelaars documenten met een vervalste geboortedatum gekregen omdat een jong kind betere kansen op opvang heeft. Maar in de shelter leidde dat tot spanningen. Stel je tussen die kleine kinderen, een 16-17-jarige voor: één grote brok frustratie is dat.'

Marie die in de stad een appartement deelde met drie vrijwilligsters, trok iedere dag naar The Little Pugad, de haar toegewezen shelter. 'Wij begeleidden de kinderen naar school, hielpen bij hun huiswerk, speelden met ze. De shelter was klein en had geen tuin, maar gelukkig was er een parkje dichtbij waar ze zich konden uitleven. Als vrijwilliger word je bijgestaan door een psycholoog, sociaal werker, opvoedsters. Voor de huishoudelijke taken: een kok, poetshulp... Maar bij iedereen, onafgezien van hun beroep, staat de bekommernis voor de gastjes voorop. Zo zag ik dat sommige jongens deugd hadden aan een goede babbel met de kok.'

In welke taal verliepen al die contacten?

'De meesten konden zich redelijk uit de slag trekken in het Engels. Nogal wat kinderen hadden al een flinke basis Grieks opgestoken. Ik probeerde het ook maar dat viel niet mee. Alleen tellen in het Grieks lukte mij een beetje.'

Hoe zat het met de coronamaatregelen?

'Er was een periode dat de kinderen niet naar school mochten en thuis afstandsonderwijs volgden. Dat leidde soms tot chaos doordat de kinderen bijna niet meer buiten kwamen. Toen ze weer naar de klas mochten, was dat voor iedereen een opluchting. En, tussen haakjes: ik liep zelf corona op met een quarantaine tot gevolg. Brute pech.'

Vonden de kinderen het niet erg dat je na al die maanden verdween?

'Ze wisten dat mijn aanwezigheid tijdelijk was. Ik bewaarde dus genoeg afstand om te vermijden dat ze zich te sterk zouden hechten. Om die reden ging ik ook niet in op hun vraag om na mijn vertrek met hen te mailen of telefoneren.'

Je was een deel van de vakantie bij hen. Hoe pakte je die aan?

'De kinderen wilden graag veel gaan zwemmen. Het was bijna 40 graden en dan snakt iedereen wel naar een frisse duik. Maar zwemmen zonder redder erbij was niet toegelaten. Op een zomerkamp mocht het wel, maar dat was duur. We zijn dan gestart met een crowdfunding en dat werd een succes. Ook uit Merchtem kwam er heel wat geld binnen.'

'Shelters zijn bestemd voor minderjarigen. Wat gebeurt er als ze 18 worden?

'De organisatie probeert iets te doen voor ze die leeftijd hebben bereikt om te voorkomen dat ze weer op straat belanden. Er bestaan overeenkomsten met andere EU-landen om een bepaald aantal minderjarigen op te nemen. Maar die regels worden niet of nauwelijks nageleefd.'

Je bent weer thuis. Hoe is dat?

‘Het is een ontzucltering. Dingen waarover wij ons opwinden, worden onbeduidend als je denkt aan die kinderen die zich als volwassenen moeten weren om te overleven. Ik heb er veel uit geleerd, ook voor mijn werk als bondsleidster bij de KSA.’

Op de vraag of ze gelovig is, antwoordt Marie ervan overtuigd te zijn dat er meer is dan alleen dit aardse leven. Ze vindt het ook fijn dat haar jeugdbeweging zich katholiek blijft noemen. ‘Ieder jaar op kamp hebben we een misviering. We bidden altijd voor en na het eten. Niemand die daar moeilijk over doet.’ Ze is blij met de kerkelijke feestdagen. Ze denkt even na, zegt: ‘Een van de mooiste verhalen die ik ken, is dat van de barmhartige Samaritaan.’

T.S.